

PRAKSISOVERSIGT · UDLÆNDERET

Praksisoversigt over asyl og international beskyttelse (Flygtningenævnet)

Statusformer, troværdighed, refoulementsforbud og straffrihed efter Flygtningekonventionens artikel 31

Version 2 · Opdateret 16. jul. 2026 · 31 afgørelser · 2008-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Asylretten hviler på udlændingelovens § 7, der rummer tre statusformer: konventionsstatus efter stk. 1 (forfølgelse efter Flygtningekonventionens art. 1 A), beskyttelsesstatus efter stk. 2 (reel risiko for dødsstraf, tortur eller behandling i strid med EMRK art. 3) og midlertidig beskyttelsesstatus efter stk. 3 ved generaliseret vold. Afgørelserne træffes af Udlændingestyrelsen med automatisk klage til Flygtningenævnet, hvis afgørelser er endelige – domstolene prøver derfor kun retsgrundlaget, ikke bevisskønnet, og Folketingets Ombudsmand har tilsvarende indskrænket sin prøvelse til sagsbehandlingen. Den rigeste og mest dynamiske danske praksis på området ligger derfor ikke i asylvurderingen selv, men i grænsefladen mellem asyl og strafferet: Højesteret har i en række afgørelser fra 2025 fastlagt, at Flygtningekonventionens artikel 31 gør brug af falske eller andres dokumenter under en igangværende flugt straffri – også ved udrejse fra Danmark og trods transitophold i Dublin-lande.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Udlændingelovens § 7 rummer tre statusformer: konventionsstatus (stk. 1), beskyttelsesstatus (stk. 2) og midlertidig beskyttelsesstatus ved generaliseret vold (stk. 3) – alle meddeles siden 2019 udtrykkeligt "med henblik på midlertidigt ophold".
- 02** Flygtningenævnets afgørelser er endelige, og både domstolene og Folketingets Ombudsmand prøver derfor reelt kun retsgrundlag og sagsbehandling – ikke bevis- og troværdighedsskønnet.
- 03** Ombudsmanden kan kun tilsidesætte nævnets skøn ved utilstrækkeligt oplysningsgrundlag, ugrundet forskelsbehandling, ulovlige kriterier eller åbenbart urigtigt resultat.
- 04** Flygtningenævnet skal efter forvaltningslovens § 24 angive de hovedhensyn, der bærer skønnet, og præcisere på hvilke punkter en forklaring tilsidesættes – en henvisning til "flere punkter" uden præcisering er utilstrækkelig.
- 05** Bevisbyrden for, at et land er sikkert første asylland, påhviler myndighederne – ikke asylansøgeren.
- 06** Flygtningekonventionens artikel 31 om straffrihed omfatter kun konventionsflygtninge efter § 7, stk. 1 – ikke personer med beskyttelsesstatus efter § 7, stk. 2 (U 2012.1670H).

- 07** Højesteret fastslog i UfR 2025.3662 H, at straffriheden efter artikel 31 også omfatter brug af en andens ægte dokument efter straffelovens § 174, når det sker som led i indrejse med henblik på asyl.
- 08** Kravet om at komme "direkte" fra et truet område brydes ikke af transitophold, så længe flugten fortsat står på, og der ikke er søgt asyl undervejs.
- 09** Artikel 31 beskytter også brug af falske dokumenter ved UDREJSE fra et transitland – Højesteret underkendte 2. oktober 2025 den modsatte sontring i Rigsadvokatmeddelelsen.
- 10** I fængslingssager skal domstolene foreløbigt lægge til grund, at en asylansøger KAN være konventionsflygtning, medmindre det åbenbart ikke er tilfældet – er artikel 31 opfyldt, mangler begrundet mistanke, og fængsling er udelukket.
- 11** Et langvarigt ophold, hvor udlændingen har etableret sig i et sikkert land, afbryder derimod "direkte"-kravet (5-6 måneder i Grækenland – AM2023.07.03Ø2).
- 12** "Rimelig grund"-betingelsen i artikel 31 er ikke opfyldt, når en udvist udlænding med indrejseforbud vælger netop Danmark, uanset at asyl kunne søges i et andet EU-land.
- 13** Ved § 19 a (2019-paradigmeskiftet) skal flygtninges opholdstilladelser inddrages eller nægtes forlænget, medmindre det vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser – § 26-belastningsvurderingen finder ikke længere anvendelse for denne gruppe.
- 14** Refoulementsforbuddet i § 31, stk. 1, er absolut for EMRK art. 3-truede, mens § 31, stk. 2, om konventionsflygtninge viger ved fare for statens sikkerhed eller endelig dom for særlig farlig forbrydelse.
- 15** Udelukkelse efter § 10, stk. 1, nr. 3 (Flygtningekonventionens art. 1 F) fører til tålt ophold, ikke til udsendelse, når § 31 er til hinder for tvangsudsendelse.
- 16** EMD afviser asylklager som udtømte, så længe Flygtningenævnet ikke har taget stilling til art. 3-risikoen (Payam mod Danmark).
- 17** Danmark har retsforbehold på asylområdet: kvalifikations- og asylproceduredirektiverne binder ikke Danmark, mens Dublin-forordningen gælder på mellemstatsligt grundlag via parallelaftale.

De tre statusformer i udlændingelovens § 7 og deres indbyrdes afgrænsning

§ 1

Udlændingelovens § 7 rummer tre trin af international beskyttelse, der alle meddeles som opholdstilladelse **med henblik på midlertidigt ophold**:

Bestemmelse	Status	Beskyttelsesgrundlag

§ 7, stk. 1	Konventionsstatus	Omfattet af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 – velbegrunnet frygt for forfølgelse pga. race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en social gruppe eller politisk anskuelse
§ 7, stk. 2	Beskyttelsesstatus	Reel risiko for dødsstraf, tortur eller umenneskelig/nedværdigende behandling eller straf (EMRK art. 3)
§ 7, stk. 3	Midlertidig beskyttelsesstatus	Risiko efter stk. 2, som har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile

Systemet er kaskaderende: en ansøgning efter stk. 2 anses også som ansøgning efter stk. 1, og en ansøgning efter stk. 3 anses tillige som ansøgning efter stk. 1 og 2. Ansøgeren har således krav på at få prøvet den højeste status først.

Sondringen mellem stk. 1 og stk. 2 er gammel. Allerede den todelte struktur mellem konventionsflygtninge og "de facto-flygtninge" blev indført ved [lov nr. 686 af 17. oktober 1986](#), hvor forarbejderne kortfattet anførte, at ændringsforslagene stilledes

for at sikre, at ikke alene konventionsflygtninge, men også de facto-flygtninge får en rimelig behandling.

Straffelovrådets forarbejde til den moderne udlændingelov – Betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen – pegede allerede dengang på, at grænsen mellem de to grupper i vidt omfang er **bevismæssig** snarere end materiel: en del af de sager, der afgøres med de facto-status, skyldes formentlig, at asylansøgeren har været i bevisnød med hensyn til den individuelle forfølgelse. Den iagttagelse forklarer, hvorfor troværdighedsvurderingen i praksis er asylrettens egentlige omdrejningspunkt.

§ 7, stk. 3 blev indsat ved lovændringen i februar 2015 som en reaktion på EMD's dom i **Sufi og Elmi**. Forarbejderne understreger, at der ikke var tilsigtet nogen udvidelse af beskyttelsen:

Der er med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 3, ikke tilsigtet nogen udvidelse af adgangen til at opnå beskyttelse i Danmark, idet den nuværende praksis i henhold til § 7, stk. 2, forudsættes videreført ved anvendelsen af bestemmelsen. Det forudsættes således, at generelle forhold i overensstemmelse med EMD's praksis kun helt undtagelsesvist i sig selv vil kunne begrunde beskyttelse. Et beskyttelsesgrundlag vil i henhold til EMD's praksis foreligge i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb for som udgangspunkt enhver alene i kraft af den blotte tilstedeværelse på området.

Afgrænsningen er skarp: foreligger der **individuelle** omstændigheder, der i sig selv begrunder beskyttelsesbehov – forarbejderne nævner en privatretlig konflikt med risiko for asylbegrundende overgreb – henføres sagen fortsat under stk. 2, ikke stk. 3. Skellet er ikke akademisk, fordi § 7, stk. 3-status udløser en treårig karenstid for familiesammenføring, jf. **Udlændingenævnets afgørelse af 22. december 2017** og **afgørelsen af 6. april 2017**, hvor forældre til henholdsvis en syrisk familiefar og et 14-årigt barn med § 7, stk. 3-status fik afslag, fordi referencen ikke havde haft ophold i tre år.

Ved **§ 7, stk. 5** kan opholdstilladelse nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har nær tilknytning til et land, hvor beskyttelse kan opnås (første asylland). Forarbejderne til 2015-loven præciserede, at en sådan nægtelse **ikke** forudsætter, at asylmyndighederne først isoleret vurderer, om hjemlandets forhold berettiger til asyl.

LOV	Udlændingeloven § 7, stk. 1-3, 5	Udlændingeloven § 8, stk. 1, 2
PRAKSIS	Udlændingenævnet · Afslag på familiesammenføring til syrisk familie pga. treårsregel for midlertidig beskyttelsesstatus	22.12.2017
	Udlændingenævnet · Afslag på familiesammenføring til forældre til barn med midlertidig beskyttelsesstatus	06.04.2017

§ 2 Flygtningenævnet som domstolslignende organ og grænserne for ekstern prøvelse

Flygtningenævnets kompetence følger af [udlændingelovens § 53 a](#), der opregner de afgørelsestyper, der kan indbringes – herunder afvisning eller overførsel efter Dublinforordningen, nægtelse af § 7-opholdstilladelse, bortfald og inddragelse efter §§ 19 eller 20, samt afgørelser om varigheden af tidsbegrænsede tilladelser. Kernen er den **automatiske klage**: afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding her i landet, anses afgørelsen for påklaget til nævnet – for § 7-afslag dog først efter 14 dage fra kundskabstidspunktet. Påklage har opsættende virkning.

Nævnets sagsbehandling er reguleret i [bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet](#). Den er bygget op omkring bevisumiddelbarhed: ved mundtlig behandling giver ansøgeren forklaring ved advokatens spørgsmål, hvorefter Udlændingestyrelsens repræsentant afhører, og sagen procederes af begge parter, jf. [§ 34](#). Sekretariatet forestår efter [§ 25](#) den løbende ajourføring af nævnets baggrundsoplysninger om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere – det er dette landerapportkorpus (UNHCR, EUAA, US State Department, Home Office m.fl.), der udgør den ydre målestok for asylforklaringens konsistens. Sager om uledsagede mindreårige og om asylansøgere indberettet for kriminalitet undergives efter [§ 24](#) særlig hurtig behandling.

Denne konstruktion har afgørende betydning for prøvelsens rækkevidde. Folketingets Ombudsmand redegjorde principielt herfor i [udtalelsen om Flygtningenævnets behandling af asylansøgninger fra statsløse palæstinensere fra Libanon](#):

Flygtningenævnets bevisbedømmelse i den konkrete sag er præget af nævnets domstolslignende karakter og behandlingsmåde. Anvendelsen af bevisumiddelbarheds-princippet (personligt fremmøde, mundtlige forklaringer m.v.), medvirkende advokater, en dommer som formand, etc., skaber de bedste forudsætninger for nævnets bevisvurdering. Her er selve grundlaget for vurderingen – især asylsøgerens egen forklaring og nævnsmedlemmernes personlige vurdering heraf ved at overvære forklaringen og ved at kunne stille spørgsmål – ikke tilgængeligt for ombudsmanden.

Ombudsmanden opregnede samtidig de fire situationer, hvor skønnet undtagelsesvis kan efterprøves:

I særlige tilfælde er ombudsmanden beføjet til at vurdere – og i givet fald kritisere – det administrative skøn. Det drejer sig navnlig om tilfælde af utilstrækkeligt oplysningsgrundlag for afgørelsen, ugrundet forskelsbehandling, anvendelse af ulovlige kriterier (magtfordrejning) eller ikke-anvendelse af obligatoriske kriterier, samt tilfælde hvor afgørelsens resultat må forekomme åbenbart urigtigt. Nævnets sammensætning og behandlingsmåde bevirker imidlertid, at der kun yderst sjældent vil kunne tænkes at foreligge særlige omstændigheder af den pågældende art.

For **sagsbehandlingen** gælder derimod ingen tilsvarende begrænsning: her kan ombudsmanden foretage en fuldstændig prøvelse. Det er også dér, kritikken historisk har ramt. I [udtalelsen om Flygtningenævnets](#)

[begrundelse i sager om tamilske asylansøgere](#) fastslog ombudsmanden, at en fyldestgørende begrundelse efter omstændighederne kræver stillingtagen til de anbringender, parten har fremhævet:

En fyldestgørende begrundelse vil efter omstændighederne kræve en stillingtagen til de anbringender parten har gjort gældende under sagen. Dette vil efter min mening navnlig kunne være tilfældet hvor parten har tillagt et bestemt anbringende særlig vægt – og har redegjort udførligt herfor – og der er tale om et anbringende som er relevant for sagen.

Da nævnet ikke havde forholdt sig til klientens manglende netværk, fandt ombudsmanden, at **begrundelsespligten ikke var opfyldt**. Tilsvarende kritiserede han i [udtalelsen om manglende begrundelse ved afgørelse om asyl](#), at nævnets begrundelse for ikke at anse en udlænding for forfulgt ikke fremgik af afgørelsen.

I Libanon-sagen accepterede nævnet selv ombudsmandens to centrale krav. Om **præcisering af tilsidesatte forklaringspunkter**:

Flygtningenævnet er enig med ombudsmanden i, at en sådan angivelse isoleret set ikke ville opfylde kravene i forvaltningslovens § 24, stk. 2 ... I overensstemmelse hermed præciserer Flygtningenævnet i de tilfælde, hvor ansøgerens forklaring tilsidesættes på et eller flere punkter, enten på hvilke væsentlige punkter forklaringen er tilsidesat, eller hvilke faktiske omstændigheder som er tillagt væsentlig betydning.

Og om **bevisbyrden i første asyllandssager**:

Flygtningenævnet kan tilslutte sig ombudsmandens bemærkninger om, at det følger af udlændingelovens § 7, stk. 3, at det er nævnet, der ud fra den enkelte sags oplysninger skal kunne påvise, hvilke omstændigheder der konkret begrunder antagelsen om, at den pågældende ansøger vil kunne opnå den fornødne beskyttelse ved tilbagevenden til Libanon.

Ombudsmanden har også fastslået, at nævnets afgørelser skal foreligge **og meddeles** skriftligt, jf. [udtalelsen om udsendelse af udlændinge](#), før Flygtningenævnets afgørelse foreligger i skriftlig form. Ved [genoptagelse](#) er nævnet derimod ikke forpligtet til at behandle sagen forfra: nævnet kan begrænse den fornyede behandling til de nye oplysninger.

NB: Ved **lov nr. 1344 af 25. november 2025** indsættes et nyt nr. 9 i [§ 53 a, stk. 1](#), så Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald af asylansøgninger efter § 40, stk. 10, også kan indbringes for nævnet. Ændringen trådte i kraft 1. december 2025 og er endnu ikke konsolideret ind i lovbekendtgørelsen.

LOV

[Forvaltningsloven § 24, stk. 1, 2](#)[Udlændingeloven § 53a, stk. 1, 2](#)[Udlændingeloven § 56, stk. 8](#)

Troværdighedsvurderingen og åbenbart grundløs-proceduren efter § 53 b

Troværdighedsvurderingen er kodificeret negativt i [udlændingelovens § 53 b, stk. 1](#), der opregner de kriterier, hvorunder Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp kan bestemme, at en sag **ikke** kan indbringes for Flygtningenævnet, fordi ansøgningen er åbenbart grundløs. Bestemmelsen er samtidig den bedste lovfæstede beskrivelse af, hvad en asylforklaring prøves imod:

- **Identitet** – den påberåbte identitet er åbenbart urigtig (nr. 1)
- **Retlig relevans** – omstændighederne kan åbenbart ikke føre til § 7-tilladelse (nr. 2)
- **Praksiskonformitet** – omstændighederne kan efter nævnets praksis åbenbart ikke føre til tilladelse (nr. 3)
- **Ydre konsistens** – omstændighederne stemmer åbenbart ikke overens med generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet eller tidligere opholdsland (nr. 4)
- **Konsistens med sagens øvrige oplysninger** – omstændighederne stemmer åbenbart ikke med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold (nr. 5)
- **Indre konsistens** – omstændighederne må åbenbart anses for utroværdige, *herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer* (nr. 6)

Nr. 4 og nr. 6 udgør tilsammen den klassiske dobbeltprøve: forklaringen holdes op mod landerapporterne (ydre konsistens) og mod sig selv over tid (indre konsistens/kongruens).

Ombudsmanden har historisk stillet spørgsmålstegn ved den udvidende brug af proceduren. I [udtalelsen om videregivelse af fortrolige oplysninger om asylansøger til myndigheder i hjemlandet](#) gennemgik han forarbejderne og konstaterede, at begrebet var tiltænkt **typer** af sager – ikke individualiserede bevisvister:

Lovens forarbejder indeholder ikke oplysninger om, hvad ministeriet ved fremsættelsen af lovforslaget nærmere har lagt i begrebet "åbenbart grundløs". I de almindelige bemærkninger til det lovforslag, der førte til nævnte lov, er dog anført, at begrebet "ikke alene omfatter helt oplagte tilfælde, f.eks. hvor en svensker søger asyl i Danmark, men også tilfælde hvor asylansøgningen på baggrund af flygtningesnævnets praksis åbenbart må anses for udsigtsløs".

Ombudsmanden fandt det ikke indlysende at fastholde proceduren i en sag, hvor vurderingen – efter at ansøgerens dokumenter var sendt til ægthedsvurdering i Bulgarien – "skiftede karakter og blev helt konkret".

Libanon-udtalelsen dokumenterer også, hvordan **forklaringsskift** håndteres. Asylansøgere gjorde gældende, at de ved indrejsen var blevet rådet til alene at påberåbe sig de generelle forhold, og at nye forklaringer om konkrete overgreb først kom frem efter afslag. Nævnsformanden oplyste hertil,

at begrundelsen for, at en asylsøger skiftede forklaring, indgik i en konkret troværdighedsvurdering, og at nævnet i den forbindelse var opmærksom på, hvilket tidspunkt den pågældende var indrejst i landet (før eller efter Direktoratet for Udlændinges praksisændring var blevet kendt).

Ombudsmanden fastslog samtidig, at en bevisusikkerhed, **der ikke kan tilskrives asylansøgeren**, ikke må komme ansøgeren processuelt til skade, og at henvisningen til udlændingelovens § 40 alene indebærer, at ansøgeren skal bidrage til sagens oplysning.

Afslag efter åbenbart grundløs-proceduren udløser efter fast praksis udrejsefrist straks og dermed administrativ udvisning med toårigt indrejseforbud. Udlændingenævnet stadfæstede dette for en albansk statsborger i **afgørelsen af 9. september 2016** og for en serbisk statsborger i **afgørelsen af 17. september 2016** – i begge sager blev det fastslået, at når afslag meddeles efter § 53 b, stk. 1, skal udrejsefristen fastsættes til straks, hvilket medfører obligatorisk udvisning, medmindre særlige grunde taler herimod. Klagerens anbringende om, at han ikke havde haft reel mulighed for at udrejse frivilligt før det endelige afslag, kunne ikke føre til andet resultat.

En vigtig kompetenceafgrænsning følger af **Udlændingenævnets afgørelse FAM/20204/129** af november 2024: en iransk kvinde påberåbte sig frygt for forfølgelse på grund af politiske aktiviteter til støtte for, at hendes familiesammenføringsansøgning skulle tillades indgivet under processuelt ophold. Nævnet afviste dette med den begrundelse, at de anførte forhold

har karakter af asylretlige spørgsmål, der skal afgøres i den verserende asylsag.

Asylmotivet hører altså udelukkende under asylsporet – det kan ikke gøres gældende sideløbende i familiesammenføringssagen.

LOV	Udlændingeloven § 25b, stk. 2	Udlændingeloven § 32, stk. 4	Udlændingeloven § 40, stk. 1
	Udlændingeloven § 53b, stk. 1, 2		
PRAKSIS	Udlændingenævnet · Afvisning af ansøgning om familiesammenføring under verserende asylsag for iransk statsborger 11.04.2025 Udlændingenævnet · Administrativ udvisning og to års indrejseforbud ved afslag på asyl i åbenbart grundløs-proceduren 17.09.2016 Udlændingenævnet · Stadfæstelse af administrativ udvisning og toårigt indrejseforbud for albansk statsborger efter åbenbart grundløs asylansøgning 09.09.2016		

§ 4 Refoulementsforbuddet i § 31 og udelukkelsesgrundene i § 10

[Udlændingelovens § 31](#) rummer to lag af beskyttelse mod udsendelse, der har vidt forskellig retlig styrke.

§ 31, stk. 1 er absolut:

En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Der er ingen undtagelser – bestemmelsen gennemfører EMRK art. 3 og gælder uanset kriminalitet, sikkerhedsrisiko eller udelukkelse.

§ 31, stk. 2 om konventionsflygtninge er derimod betinget:

En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde ... Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Forbeholdet "jf. dog stk. 1" er afgørende: selv når konventionsbeskyttelsen viger, står EMRK art. 3-beskyttelsen tilbage.

§ 10 regulerer udelukkelse. Efter **§ 10, stk. 1** kan opholdstilladelse efter §§ 7-9 f m.fl. **ikke** gives, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed (nr. 1), for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed (nr. 2), eller anses for omfattet af **artikel 1 F i flygtningekonventionen** (nr. 3) – dvs. forbrydelser mod freden, krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden, alvorlig ikke-politisk forbrydelse eller handlinger i strid med FN's mål og grundsætninger. Efter **§ 10, stk. 2** kan tilladelse uden for stk. 1-tilfældene nægtes ved bl.a. udenlandsk dom for udvisningsrelevante forhold, eller når der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået sådan en lovovertrædelse – dog med forbehold for særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed.

Samspillet mellem § 10 og § 31 skaber kategorien **tålt ophold**. Den er defineret præcist i [bekendtgørelse om undervisning og aktivering mv. af asylansøgere m.fl. § 2](#):

Ved udlændinge på tålt ophold forstås i denne bekendtgørelse udlændinge, der isoleret set opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men som på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller har mistet opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning, og som myndighederne ikke kan tvangsudsende på grund af forbuddet mod refoulement i udlændingelovens § 31.

Udelukkelse fører altså ikke til udsendelse, men til en varig retlig limbo-tilstand.

Inddragelse kan efter § 19, stk. 2, nr. 2 og 3 altid ske, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter § 10, stk. 1 henholdsvis stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke fra opholdstilladelse. I disse sager skal opholdstilladelsen efter § 19 a, stk. 3 inddrages, **medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser** – en markant strengere tærskel end den almindelige.

Praksis om farevurderingen illustreres af **Københavns Byrets kendelse af 15. juli 2008**

(SS-14167/2008-KBH), hvor en udlænding blev frihedsberøvet med henblik på udvisning efter § 25 som fare for statens sikkerhed på grundlag af forberedelser til et terrorrelateret drab på en Muhammed-tegner. Retten fastslog, at farevurderingen ikke er underlagt strafferetlige beviskrav:

Efter de af rigspolitichefen fremlagte oplysninger finder retten, at det i fornødent omfang er sandsynliggjort, at Udlænderen var i færd med at forberede et drab og dermed et terrorellateret angreb på en af tegnerne af Muhammed-tegningerne.

At udlændingen havde en verserende asylansøgning og forventedes at få asyl ændrede ikke frihedsberøvelsens lovlighed – netop fordi asyl og udelukkelse er to selvstændige spor, og fordi § 31 alligevel ville forhindre udsendelse.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol respekterer denne kompetencefordeling. I **Payam mod Danmark** (sagsnr. 32739/21) påberåbte en afghansk statsborger sig både EMRK art. 8 og art. 3-risiko ved tvangsreturnering til Afghanistan. EMD afviste art. 3-klagen med henvisning til udtømmelsesprincippet: spørgsmålet var under behandling hos udlændingemyndighederne, og klageren skulle først appellere til Flygtningenævnet. I **Savran mod Danmark** (sagsnr. 57467/15) fandt EMD, at udvisning af en alvorligt psykisk syg tyrkisk statsborger krænkede art. 8, men **ikke** art. 3 – tærsklen for umenneskelig behandling var ikke nået, da der ikke forelå konkrete og dokumenterede omstændigheder, der talte for systematisk mishandling eller forsømmelse af behandling i Tyrkiet.

LOV

Udlændingeloven § 10, stk. 1, 2

Udlændingeloven § 19, stk. 2

Udlændingeloven § 19a, stk. 3

Udlændingeloven § 25

Udlændingeloven § 31, stk. 1, 2

PRAKSIS

Byretten · Kendelse om opretholdelse af frihedsberøvelse af udlænding

15.07.2008

Menneskerettighedsdomstolen · Payam mod Danmark: EMD afviser klage over udvisning efter grov våbenkriminalitet som åbenbart grundløs

15.02.2024

Menneskerettighedsdomstolen · Krænkelser af EMRK artikel 8 ved opretholdelse af udvisning af psykisk syg 'settled migrant' fra Tyrkiet

07.12.2021

Flygtningekonventionens artikel 31: straffrihedens personkreds og § 5 U 2012.1670H

Flygtningekonventionens artikel 31, stk. 1, lyder:

Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig inden for de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.

Bestemmelsen rummer fire kumulative betingelser: (i) flygtningestatus efter art. 1, (ii) at komme **direkte** fra et truet område, (iii) **uopholdelig** henvendelse til myndighederne, og (iv) **rimelig grund** til den ulovlige indrejse.

Den første betingelse afgrænser personkredsen skarpt. Højesteret fastslog i **dom af 3. februar 2012 (sag 178/2011, U 2012.1670H)**, at artikel 31 kun beskytter konventionsflygtninge:

Artikel 31 i FN's flygtningekonvention giver en særlig beskyttelse mod straf for personer, der er flygtninge i konventionens forstand, jf. konventionens artikel 1A. Der er ikke grundlag for at antage, at § 31 også gælder for personer, der ikke er flygtninge i konventionens forstand.

En 17-årig afghansk statsborger, der var indrejst på et falsk bulgarsk identitetskort og havde fået opholdstilladelse efter [§ 7, stk. 2](#), var derfor **ikke** omfattet af straffriheden. Højesteret lod imidlertid straffen bortfalde efter [straffelovens § 83](#):

På den anførte baggrund finder Højesteret, at der foreligger sådanne særlige forhold og formildende omstændigheder, at straffen bør bortfalde i medfør af straffelovens § 83.

Afgørende var, at tiltalte var 17 år på gerningstidspunktet, at forholdet skete ved første indrejse, at der var gået lang tid, og at Rigsadvokatens retningslinjer tilsagde tiltalefrafald i sådanne sager.

Sondringen mellem stk. 1 og stk. 2 har således **direkte strafferetlig konsekvens** – og illustrerer, hvorfor kaskadesystemets rækkefølge ikke er en formalitet.

Dommen er udmøntet administrativt i [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Dokument- og personelfalsk](#), der fastslår personkredsafrænsningen kategorisk:

Kun personer, der opnår konventionsstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionens artikel 31.

Meddelelsen pålægger dog anklagemyndigheden at kompensere via opportunitetsprincippet:

I lyset af Højesterets dom skal der meddeles tiltalefrafald for dokumentfalsk m.v. i situationer, hvor den mindreårige asylansøger meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (hvor betingelserne for tiltalefrafald i øvrigt er opfyldt). Tiltalefrafald skal også være det klare udgangspunkt i sager, hvor personer over 18 år meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Meddelelsen fastlægger desuden **berostillelsesreglen**: straffesagen skal afvente asylsagens endelige afgørelse, når udlændingen søger asyl ved den første kontakt med danske myndigheder, ved den første politiafhøring eller i grundlovsforhøret – og

Der skal endvidere ikke ske varetægtsfængsling i anledning af den rejste sigtelse for dokument- eller personelfalsk.

At berostillelsesreglen har reelt indhold, viser **Højesterets kendelse af 10. september 2025**

(**SS-13/2025-HJR**), hvor en sag om ulovlig indrejse blev hjemvist til byretten i afventning af asylafgørelsen.

LOV

Straffeloven § 83

Straffeloven § 171, stk. 1

Straffeloven § 174

Udlændingeloven § 7, stk. 1, 2

PRAKSIS **Højesteret** · Højesteret hjemviser sag om ulovlig indrejse til byretten i afventning på asylafgørelse 10.09.2025
Byretten · Manglende sagsoplysninger: Resumé af sagsforløb kunne ikke udarbejdes 03.02.2012

§ 6 Højesterets 2025-praksis: "direkte", "uopholdeligt" og straffrihed også ved udrejse

Højesteret afsagde i 2025 en serie afgørelser, der reelt nyfortolkede artikel 31 og underkendte den restriktive linje i landsretspraksis.

Den ledende dom – UfR 2025.3662 H (dom af 17. juni 2025, sag 95/2024) – angik en syrisk statsborger, der ved Kruså grænseovergang havde forevist et **ægte italiensk ID-kort tilhørende en anden person**. Han var deserteret fra den syriske hær, havde opholdt sig ca. 2 måneder i Grækenland, ca. 1 døgn i Spanien og var rejst videre via Frankrig, Belgien og Tyskland. Ved anholdelsen oplyste han, at han ville søge asyl i **Tyskland**, og søgte først formelt asyl i Danmark en måned senere. Han blev meddelt konventionsstatus efter [§ 7, stk. 1](#) den 28. november 2023. Vestre Landsret havde stadfæstet domfældelsen med den begrundelse, at han hverken kom "direkte" fra Syrien eller havde henvendt sig "uopholdeligt".

Højesteret frifandt på tre punkter:

1. **Straffrihedens saglige rækkevidde:** Straffriheden for "ulovlig indrejse" omfatter også brug af en andens dokument efter [straffelovens § 174](#), når det sker i forbindelse med indrejse med henblik på asyl. Handlingen er dermed **ikke retsstridig**.
2. **"Direkte":** Asylafgørelsen efter § 7, stk. 1, måtte lægges til grund, og transitopholdene i Tyrkiet og Grækenland ændrede ikke, at han kom direkte fra et område, hvor hans liv eller frihed var truet.
3. **"Uopholdeligt":** Selv om han ved anholdelsen angav Tyskland som mål og først søgte asyl en måned senere, var kravet opfyldt, fordi han ved anholdelsen fik kontakt til myndighederne og afgav forklaring om sine forhold, herunder at han var deserteret.

Den 2. oktober 2025 afsagde Højesteret to kendelser, der udvidede rækkevidden yderligere – begge om personer anholdt under **udrejse** fra Danmark.

I **kendelse af 2. oktober 2025 (sag 20/2025)** var en somalisk statsborger anholdt i Københavns Lufthavn med en andens ægte svenske pas under forsøg på at rejse videre til Irland. Byret og landsret havde fundet fængsling berettiget, fordi han ikke søgte asyl ved indrejsen, men først ved udrejsen. Højesteret udtalte:

Højesteret finder på den baggrund, at artikel 31, stk. 1, efter sit formål må forstås således, at heller ikke en flygtning, som benytter en anden persons pas i forbindelse med udrejse fra et transitland, skal kunne straffes herfor, forudsat at de øvrige betingelser i bestemmelsen er opfyldt.

I **kendelse af 2. oktober 2025 (sag 10/2025, AM2025.10.02H)** – en iransk kvinde, der havde flygtet på grund af trusler efter at have talt imod hijab, og som var anholdt i lufthavnen med en falsk tysk opholdstilladelse på vej til Edinburgh – formulerede Højesteret det samme princip for **falske** dokumenter efter [straffelovens § 171](#):

Højesteret finder på den baggrund, at artikel 31, stk. 1, efter sit formål må forstås således, at heller ikke en flygtning, som benytter et falsk dokument i forbindelse med udrejse fra et transitland, skal kunne straffes herfor, forudsat at de øvrige betingelser i bestemmelsen er opfyldt.

Hermed er sontringen i [Rigsadvokatmeddelelsens pkt. 3.2](#) – hvorefter "Flygtningekonventionens artikel 31 finder ikke anvendelse i sager, hvor der begås dokument-/personelfalsk i forbindelse med udrejse af Danmark" – reelt underkendt.

Højesteret fastlagde samtidig en **processuel formodningsregel** for fængslingssager: domstolene må foreløbigt lægge til grund, at asylansøgeren *kan* være konventionsflygtning, medmindre det åbenbart ikke er tilfældet. Er artikel 31's betingelser opfyldt, er handlingen ikke strafbar, og der foreligger dermed ikke begrundet mistanke – hvorfor fængsling efter [retsplejelovens § 762, stk. 1](#) eller [hjemrejselovens § 14, stk. 1](#) er udelukket. I begge sager blev det fastslået, at de pågældende **ikke burde have været varetægtsfængslet**, og statskassen blev pålagt omkostningerne i alle tre instanser.

Østre Landsret har fulgt op i **dom af 1. juni 2026 (S-1687-24)**, hvor en syrisk statsborger var idømt 40 dages fængsel og seks års indrejseforbud for at have vist et falsk italiensk ID-kort ved indreisen. Særligt var, at han var registreret som asylansøger i **EURODAC** i Grækenland, havde siddet i lukket lejr på Kos og formelt havde søgt asyl dér for at komme ud af lejren. Alligevel meddelte de danske myndigheder ham konventionsstatus. Landsretten sluttede modsætningsvis:

Som sagen er oplyst, findes forholdet derfor omfattet af eller fuldstændig at kunne ligestilles med en situation som nævnt i Flygtningekonventionens artikel 31, stk. 1, hvorfor forholdet ikke anses for strafbart efter straffelovens § 171.

Afgørende var, at asyldokumentationen indebar, at udlændingemyndighederne havde vurderet, at han **ikke kunne overføres til Grækenland** – uanset registreringen dér. Landsretten fandt endvidere § 171 (falsk dokument) og § 174 (andens ægte dokument) fuldt ud sammenlignelige i relation til artikel 31's beskyttelsesformål.

LOV	Hjemrejseloven § 14, stk. 1	Retsplejeloven § 762, stk. 1, 3	Straffeloven § 171, stk. 1
	Straffeloven § 174	Udlændingeloven § 7, stk. 1	
PRAKSIS	Højesteret · Højesteret: Varetægtsfængsling af asylansøger med falsk pas var uberettiget i henhold til Flygtningekonventionen 02.10.2025 Højesteret · Højesteret: Varetægtsfængsling af iransk asylansøger for dokumentfalsk var uberettiget 02.10.2025 Højesteret · Højesteret: Varetægtsfængsling af iransk asylansøger for dokumentfalsk var uretmæssig grundet Flygtningekonventionens artikel 31 02.10.2025 Højesteret · Højesteret frifinder tiltalt for dokumentfalsk ved indrejse i Danmark som flygtning 17.06.2025 Landsretten · Østre Landsret frifinder syrisk flygtning for dokumentfalsk – Flygtningekonventionens artikel 31 giver straffrihed trods forudgående asylregistrering i Grækenland 01.06.2026		

§ 7 "Direkte fra"-kriteriet i landsretspraksis: hvor går grænsen for transit?

Før Højesterets 2025-afgørelser udviklede Østre Landsret en kasuistik om, hvor langt et mellemophold må vare, før "direkte"-kravet brydes. Grundlaget er [Rigsadvokatmeddelelsens pkt. 4](#), der opstiller begge yderpunkter:

Kravet om, at den pågældende er kommet direkte fra et område, hvor hans eller hendes liv eller frihed truedes, kan godt være opfyldt, selv om den pågældende har haft et kortere ophold i et andet land uden at have søgt eller opnået

asyl dér, f.eks. hvis opholdet i al væsentlighed må anses for at have været et led i den videre rejse til Danmark med henblik på at søge asyl.

og modsat:

Omvendt kan der også undtagelsesvist være situationer, hvor pågældende åbenbart ikke kan anses for at være kommet direkte fra et truet område, f.eks. fordi pågældende har haft et langvarigt ophold og således været etableret i et andet sikkert land.

Tre kendelser afsagt **samme dag – 3. juli 2023** – illustrerer skalaen:

Sag	Ophold i Grækenland	Asyl søgt dér?	Udfald
AM2023.07.03Ø (statsløs palæstinenser fra Syrien)	8 dage	Nej	Løsladt
AM2023.07.03Ø3 (syrisk statsborger)	15 dage	Nej	Løsladt
AM2023.07.03Ø2 (pakistansk statsborger)	5-6 måneder	Nej	Fængsling stadfæstet

I de to første sager var begrundelsen nærmest enslydende:

Henset til den korte periode på 15 dage, som Kærende efter det oplyste har opholdt sig i Grækenland – hvor Dublin-forordningen finder anvendelse – forud for sin indrejse til Danmark og til, at der ikke foreligger oplysninger om, at Kærende skulle have søgt om asyl i Grækenland, jf. herved flygtningekonventionens artikel 31 og Rigsadvokatens meddelelse, finder landsretten, at betingelserne for varetægtsfængsling af Kærende ikke er opfyldt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Landsretten præciserede tillige en vigtig kompetencegrænse: spørgsmålet om Dublin-overførsel til Grækenland tilkommer **udlændingemyndighederne** og skal ikke afgøres af domstolene under en straffesag.

I den tredje sag faldt afgørelsen anderledes ud:

På det foreliggende foreløbige grundlag finder landsretten, at Kærende som følge af sit langvarige ophold i Grækenland forud for sin indrejse i Danmark ikke kan antages at opfylde betingelsen i flygtningekonventionens artikel 31 om at være kommet direkte fra et område, hvor hans liv eller frihed truedes.

Mellem 15 dage og 5-6 måneder ligger altså den praktiske grænse – men det afgørende kriterium er ikke tid alene, men om opholdet var **et led i den videre rejse** eller udtryk for **etablering**. Efter Højesterets 2025-praksis skal vurderingen formuleres som, om flugten fortsat står på.

De tidligere restriktive afgørelser er derfor overhalet af Højesteret. **Østre Landsrets kendelse af 27. december 2024 (SS-3672/2024-OLR)** stadfæstede fængsling af en iransk kvinde med henvisning til, at dokumentfalsk begået ved **udrejse** falder uden for artikel 31 – netop den sontring, Højesteret forkastede i kendelsen af 2. oktober 2025 i samme sagskompleks. Tilsvarende havde **Københavns Byret i kendelse af 24. december 2024 (SS-22970/2024-KBH)** fængslet hende med henvisning til hendes ophold i Tyrkiet (ca. 20 dage), Schweiz (ca. 10 dage) og Sverige, og **Københavns Byret i kendelse af 17. december 2024 (SS-22585/2024-KBH)** havde fængslet en somalisk statsborger med hjemmel i [hjemrejselovens § 14, stk. 1, nr. 1](#) med begrundelsen:

Henset til at anholdte ikke søgte asyl ved sin indrejse i Danmark, men i forbindelse med forsøg på udrejse til Irland, giver Flygtningekonventionen ikke anholdte krav på, at straffesagen sættes i bero på asylsagens afgørelse.

Begge disse fængslingssager blev underkendt af Højesteret.

En selvstændig grænse gælder for betingelsen om **rimelig grund**. I **Østre Landsrets dom af 5. september 2024 (SS-1189/2024-OLR)** var en ukrainsk mand udvist med seks års indrejseforbud i oktober 2023 og indrejste alligevel i marts 2024 for at søge asyl efter at være flygtet fra tvangsmobilisering. Landsretten fandt ham skyldig efter **udlændingelovens § 59 b, stk. 2** og afviste artikel 31:

Landsretten lægger herved vægt på, at tiltalte i oktober 2023 ved dom var blevet udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år, og at han desuagtet besluttede sig for at rejse til netop Danmark for at ansøge om asyl, uanset at der ikke var noget til hinder for, at han indrejste i f.eks. et andet EU-land og ansøgte om asyl dér.

Hans forventning om Dublin-overførsel til Danmark var ikke underbygget:

Der er således ikke oplysninger, der giver grundlag for at antage, at der skulle foreligge en af de situationer, der er omtalt i Dublin-forordningens artikel 8-16, hvorefter Danmark (på mellemstatsligt grundlag) skulle være ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet af tiltalte i et andet land omfattet af forordningen.

Landsretten fastslog samtidig kompetencefordelingen: spørgsmålet om konventionsflygtningestatus tilkommer Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, hvis afgørelser er endelige efter **udlændingelovens § 56, stk. 8** – straffedomstolen skal derfor ikke selv tage stilling til art. 1.

LOV

[Hjemrejseloven § 14, stk. 1](#)
[Retsplejeloven § 762, stk. 1, 3](#)
[Udlændingeloven § 56, stk. 8](#)
[Udlændingeloven § 59b, stk. 2](#)

PRAKSIS	Landsretten · Landsrettens kendelse om varetægtsfængsling for dokumentfalsk – Flygtningekonventionens artikel 31	27.12.2024
	Landsretten · Ukrainsk mand dømt for ulovlig indrejse trods asylansøgning og henvisning til Flygtningekonventionen	05.09.2024
	Landsretten · Løsladelse af asylansøger sigtet for dokumentfalsk grundet Flygtningekonventionens artikel 31	03.07.2023
	Landsretten · Varetægtsfængsling for dokumentfalsk ophævet grundet anvendelse af Flygtningekonventionens artikel 31	03.07.2023
	Landsretten · Varetægtsfængsling for dokumentfalsk ved indrejse trods påberåbelse af flygtningekonventionens artikel 31	03.07.2023
	Byretten · Kendelse om varetægtsfængsling for dokumentfalsk i Københavns Byret	24.12.2024
	Byretten · Varetægtsfængsling af asylansøger for misbrug af fremmed pas i Københavns Lufthavn	17.12.2024

§ 8 Frihedsberøvelse efter § 36 og domstolsprøvelse efter § 37

Udlændingelovens § 36 rummer flere selvstændige frihedsberøvelseshjemler på asylområdet:

- **§ 36, stk. 1, 1. pkt.** – sikring af afvisning eller **Dublin-overførsel**, betinget af *væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder*, og at **§ 34**-foranstaltninger ikke er tilstrækkelige
- **§ 36, stk. 1, 2. pkt.** – fastholdelse af tilstedeværelse under asylsagsbehandling i **åbenbart grundløs-proceduren** efter en konkret, individuel vurdering
-

§ 36, stk. 1, 3. pkt. – frihedsberøvelse ved indrejsen med henblik på identitetsfastlæggelse, registrering og fastlæggelse af ansøgningsgrundlaget

- **§ 36, stk. 3** – når ansøgeren gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning, fx ved at tilsløre identitet, nationalitet eller rejserute

§ 36, stk. 4 opregner de momenter, der særlig skal vægtes ved Dublin-frihedsberøvelse: om udlændingen har søgt asyl i andre Dublin-lande, tidligere er overført og genindrejst, har unddraget sig overførsel, har tilkendegivet ikke at ville følge afgørelsen, eller er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Proportionalitetskravet er reelt: frihedsberøvelse forudsætter, at **§ 34**-foranstaltninger (meldepligt, deponering af pas, opholdspligt m.v.) ikke er tilstrækkelige. **Københavns Byrets kendelse af 19. februar 2016 (SS-5057/2016-KBH)** illustrerer den konkrete afvejning – over for en rumænsk statsborger uden fast opholdssted, med heroinmisbrug og gentagne bortvisninger fandt retten mindre indgribende foranstaltninger utilstrækkelige, jf. **§ 37**, jf. **§ 36, stk. 1, 2. pkt.**

Dublin-sporet illustreres af **Københavns Byrets kendelse af 6. januar 2012 (SS-612/2012-KBH)**, hvor en udlænding efter afsoning søgte asyl, og Udlændingestyrelsen indledte Dublin-forhandlinger med Frankrig på grundlag af registrerede fingeraftryk. Udlændingen bestred ansvarsgrundlaget og forklarede, at fingeraftrykkene var optaget på den franske ambassade i Iran i forbindelse med en visumansøgning, og at han aldrig havde opholdt sig i eller søgt asyl i Frankrig. Retten fastholdt varetægtsfængsling – dog med hjemmel i **§ 35, stk. 1, nr. 1** for at sikre fuldbyrdelsen af en allerede afsagt udvisningsdom, mens Dublin-afklaringen pågik. Kendelsen viser, hvordan strafferetlig udvisning og Dublin-proceduren kan løbe parallelt.

Domstolsprøvelsen sker efter **§ 37**, der henviser til **retsplejelovens § 471** – hvorefter retten selv skal drage omsorg for sagens oplysning. I **Københavns Byrets kendelse af 15. juli 2008 (SS-14167/2008-KBH)** gjorde forsvareren gældende, at fremlæggelse af efterretningstjenestens resuméer og vurderinger ikke opfyldte kravene til reel kontradiktion. Retten fandt dog ikke grundlag for selv at indhente yderligere oplysninger og lagde vægt på, at udlændingen havde haft mulighed for at udtale sig om det fremlagte materiale. **EMRK artikel 5** gav ikke grundlag for et andet resultat.

Efter hjemrejselovens ikrafttræden behandles fortsat frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter **hjemrejselovens § 16, stk. 1**, jf. **udlændingelovens § 37**. I **Højesterets kendelse i sag SS-3642/2023-HIL** blev det fastslået, at både forhandlingen om dørlukning og selve retsmødet kunne afholdes for lukkede døre, da sagen indeholdt fortrolige oplysninger om udlændingens personlige forhold og sikkerhedsvurderinger.

Et særskilt spor er **varetægtsfængsling efter dom** i medfør af **hjemrejselovens § 14, stk. 2** – videreførelsen af den tidligere udlændingelovens § 35, stk. 2. **Rigsadvokatmeddelelsen om udvisning ved dom** opregner de forhold, der taler imod fængsling af asylansøgere:

- *Asylsagsbehandlingen trækker unødigt i langdrag, eller behandlingen af udlændingens sag er omfattet af en generel udsættelse på grund af indhentelse af baggrundsoplysninger, der ikke kan forventes at foreligge inden for en rimelig tidshorisont.*
- *Asylansøgeren tilhører en nationalitet eller befolkningsgruppe, hvorfra alle eller et meget stort antal i praksis får asyl.*

Meddelelsen indeholder desuden en central databeskyttelsesregel for asylansøgere:

Oplysninger fra personer med verserende asylansøgninger eller med opholdsgrundlag efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 (flygtninge mv.), bør dog ikke efterprøves ved kontakt til pågældendes hjemland.

Samme princip er udmøntet civilretligt i [Ægteskabsvejledningen](#), hvorefter en flygtning eller asylansøger ikke kan afkræves civilstandsattest fra det land, vedkommende er flygtet fra, og danske myndigheder heller ikke må kontakte de pågældende myndigheder – i særlige tilfælde selv efter opnået dansk statsborgerskab. Undtagelsen er, hvis parten selv flere gange er rejst tilbage til landet efter at have opnået flygtningestatus, eller giver samtykke.

Højesterets kendelse i sag SS-5701/2022-HIL viser endelig, at varetægtsfængsling i en straffesag kan forlænges, indtil Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse i den tiltaltes asylsag.

LOV	Hjemrejseloven § 14, stk. 2	Hjemrejseloven § 16, stk. 1	Udlændingeloven § 34
	Udlændingeloven § 35, stk. 1	Udlændingeloven § 36, stk. 1, 3, 4	Udlændingeloven § 37
PRAKSIS	Byretten · Kendelse om dørlukning i sag om fortsat frihedsberøvelse efter hjemrejseloven og udlændingeloven 26.10.2023 Byretten · Kendelse om varetægtsfængsling under asylsagsbehandling 18.04.2023 Byretten · Varetægtsfængsling af udlænding efter Udlændingelovens § 35 med fristforlængelse 06.01.2012 Byretten · Kendelse om opretholdelse af frihedsberøvelse af udlænding 15.07.2008		

§ 9 Inddragelse og nægtelse af forlængelse: paradigmeskiftet i § 19 a

Inddragelsesgrundlaget følger af [udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1](#):

Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8. Ved afgørelse efter 1. pkt. skal der tages hensyn til grundlaget for opholdstilladelsen.

Afgørelsen har to led: først om **grundlaget** fortsat er til stede, dernæst om inddragelse alligevel skal undlades.

Det er andet led, der blev grundlæggende omlagt ved lovændringen i februar 2019. Forarbejderne beskriver den hidtidige ordning:

Hvis myndighederne vurderer, at grundlaget for en opholdstilladelse ikke længere er til stede, foretages dernæst den såkaldte § 26-vurdering. Det vurderes her, om inddragelse skal undlades, fordi det vil virke særligt belastende for den pågældende udlænding.

Og det nye:

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at inddragelse af opholdstilladelser til flygtninge og familiesammenførte til flygtninge kun undlades, hvis dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. ... Med den foreslåede bestemmelse lægges der op til at indsætte en særlig regel om 2. led i inddragelsesvurderingen for så vidt angår udlændinge meddelt opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, samt familiesammenførte til flygtninge. Denne gruppe skal således ikke længere vurderes efter § 26.

Formålet var udtrykkeligt:

Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at udvide muligheden for, at en opholdstilladelse kan inddrages, når betingelserne i § 19 er opfyldt.

Resultatet er § 19 a, stk. 1:

Når en af betingelserne i § 19, stk. 1-5, er opfyldt, skal en opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, inddrages eller nægtes forlænget, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Retsstillingen er dermed asymmetrisk: for **flygtninge og deres familiesammenførte** er tærsklen ren konventionskonformitet, mens der for **øvrige** opholdstilladelser fortsat efter § 19 a, stk. 2 skal foretages en § 26-belastningsvurdering, hvor bl.a. tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, familiemæssige konsekvenser og manglende tilknytning til hjemlandet indgår.

Samme lovændring indsatte ordene "med henblik på midlertidigt ophold" i § 7, stk. 1 og 2. Forarbejderne er utvetydige om signalværdien:

Den foreslåede ændring indebærer, at opholdstilladelser meddelt efter § 7 og § 8, stk. 1 og 2, fremover meddeles med henblik på midlertidigt ophold. Det vil således allerede fra begyndelsen af en flygtnings ophold i Danmark blive understreget, at retten til ophold i Danmark er midlertidig, og at retten til ophold vil ophøre, når der ikke længere er et behov for beskyttelse.

Dette er den lovtekniske ramme om den praksis, der siden 2019 er ført vedrørende bl.a. Damaskus og de øvrige syriske provinser.

En særlig inddragelsesgrund findes i § 19, stk. 2, nr. 4: ferierejse eller andet korterevarende ophold i det land, hvor forfølgelsesrisikoen blev fastslået. Efter § 19, stk. 3 kan tidsubegrænset opholdstilladelse inddrages på dette grundlag indtil 10 år efter første meddelelse, og

det tillægges betydelig vægt, at udlændingen ved frivilligt at rejse til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, selv har skabt en formodning om, at de forhold, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig.

Udlændingenævnets praksis om inddragelse på grund af **urigtigt grundlag** viser, at asylrelevante forhold ikke kan trækkes ind i en familiesammenføringssag. I **afgørelsen af 8. december 2016** blev en syrisk kvindes opholdstilladelse som barn inddraget, fordi hun havde fortiet et ægteskab indgået før tilladelsen. Nævnet bemærkede udtrykkeligt, at oplysninger om **krigstilstanden i Syrien** ikke kunne føre til et andet resultat,

da sådanne forhold ikke er relevante for en opholdstilladelse givet på baggrund af familiemæssig tilknytning.

Bemærk, at kompetencen er delt: inddragelse af **flygtninges** § 7-tilladelser påklages til Flygtningenævnet efter § 53 a, stk. 1, nr. 3, mens inddragelse af familiesammenføringstilladelser påklages til Udlændingenævnet efter § 46 a, stk. 1.

LOV

Udlændingeloven § 7, stk. 1, 2

Udlændingeloven § 19, stk. 1-3

Udlændingeloven § 19a, stk. 1, 2

Udlændingeloven § 26, stk. 1, 2

Udlændingeloven § 53a, stk. 1

PRAKSIS

Udlændingenævnet · Inddragelse af opholdstilladelse for syrisk statsborger grundet urigtige oplysninger om familiestiftelse

08.12.2016

Humanitær opholdstilladelse, udsendelseshindringer og uledsagede mindreårige

§ 10

Uden for § 7-sporet ligger tre subsidiære opholdsgrundlag, der alle forudsætter et forudgående asylafslag.

Humanitær opholdstilladelse efter [udlændingelovens § 9 b, stk. 1](#):

Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Bestemmelsen er accessorisk til asylsporet: ansøgning kan efter [§ 9 b, stk. 2](#) kun indgives af udlændinge, der er **registrerede som asylansøgere** efter § 48 e, stk. 2. Ministeriet kan uden ansøgerens samtykke indhente asylsagens akter fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt helbredsoplysninger fra indkvarteringsoperatøren. Efter [§ 9 b, stk. 3](#) er helbredsbetingsbetaget tilladelse betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation.

Udsendelseshindringer efter § 9 c, stk. 2, er reguleret i [cirkulæreskrivelse om behandling af sager om opholdstilladelse på grund af udsendelseshindringer](#), der afgrænser personkredsen bredt:

Som det fremgår af udlændingelovens § 9 c, stk. 2, kan der gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl). Persongruppen, der kan få opholdstilladelse som udsendelseshindret omfatter dermed alle afviste asylansøgere, herunder afviste asylansøgere, hvis asylansøgning er blevet behandlet efter reglerne i udlændingelovens § 53 b om åbenbart grundløs-proceduren.

Afgørelser efter § 9 c, stk. 2 – samt nægtelse af forlængelse, inddragelse eller bortfald – kan efter [§ 53 a, stk. 1, nr. 7](#) indbringes for Flygtningenævnet.

Uledsagede mindreårige er reguleret i [§ 56 a](#). En uledsaget udlænding under 18 år får som udgangspunkt udpeget en **repræsentant** til varetagelse af sine interesser, jf. [§ 56 a, stk. 1](#) – og har barnet været udsat for menneskehandel, skal der tages hensyn hertil ved udpegningen. Er barnet fyldt 12 år, skal der efter [§ 56 a, stk. 2](#) finde en samtale sted, før der træffes afgørelse; for yngre børn afhænger det af modenhed og sagens omstændigheder.

Retssikkerhedsgarantierne er markant styrkede:

- Efter [§ 56 a, stk. 8](#) beskikker Udlændingestyrelsen **automatisk** en advokat, når en § 7-sag vedrørende et uledsaget barn forelægges Dansk Flygtningehjælp efter § 53 b
- Efter [§ 56 a, stk. 9](#) beskikkes advokat ved afslag på § 7, medmindre barnet selv har antaget en, eller ganske særlige grunde taler derimod
- Efter [§ 56 a, stk. 10](#) skal Udlændingestyrelsen efter barnets ønske bistå med **eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk**, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet – og efter [stk. 11](#) om muligt iværksætte eftersøgning, hvis barnet har været udsat for menneskehandel

Forretningsordenen supplerer: efter § 34 deltager der sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger **altid** enten repræsentanten eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, og efter § 42 kan formanden i sådanne sager beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af barnet, repræsentanten/bisidderen, advokaten og tolken.

Overgangen til myndighedsalderen er praksis' hårde punkt. **Udlændingenævnets afgørelse af 19. januar 2016** angik en afghansk mand, der indrejste som 15-årig, fik endeligt asylafslag i 2013, men opholdstilladelse som uledsaget mindreårig indtil sit 18. år. Nævnet stadfæstede afslaget på fortsat ophold efter § 9 c, stk. 1, selv om han talte næsten flydende dansk, havde gennemført dansk folkeskole, havde dansk netværk, var aktiv i en sportsklub og havde erhvervs erfaring. Afgørende var, at han havde tilbragt sine **formative år** i Afghanistan (13-14 år), talte flydende dari, og at den tidligere tilladelse først blev meddelt som 16½-årig og eksplicit var tidsbegrænset til det 18. år.

Samme mønster ses i **Udlændingenævnets afgørelse af 14. februar 2018** vedrørende en 16-årig eritreansk pige, der havde forladt Eritrea selvstændigt og opholdt sig i en etiopisk flygtningelejr under koleraudbrud. Nævnet lagde vægt på, at hun ikke var uden omsorgspersoner i hjemlandet, at udrejsen var selvvalgt på et tidspunkt, hvor faderens opholdsstatus endnu ikke var afklaret, og at hun ved afgørelsen var fyldt 18 år. Generelle sundhedsforhold i opholdslandet kunne ikke danne grundlag for tilladelse.

Endelig gælder efter § 9 b, stk. 2 og § 7, stk. 4, at også udlændinge, der afsoner fængselsstraf eller er anbragt i **lejede fængselspladser i udlandet**, kan indgive asylansøgning og meddeles § 7-opholdstilladelse. Forarbejderne præciserer, at ansøgningen "vil have samme retsvirkning, som hvis den havde været indgivet her i landet".

LOV

Udlændingeloven § 7, stk. 4

Udlændingeloven § 9b, stk. 1-3

Udlændingeloven § 9c, stk. 2

Udlændingeloven § 53a, stk. 1

Udlændingeloven § 56a, stk. 1, 2

PRAKSIS

Udlændingenævnet · Afslag på opholdstilladelse til ung afghaner trods integration og tidligere ophold som uledsaget mindreårig 19.01.2016

Modtagelsesforhold, asylcentre og EU-retsgrundlagets begrænsede rækkevidde i Danmark

§ 11

Asylansøgeres materielle forhold reguleres af **udlændingelovens § 42 a**, der etablerer Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt. **Bekendtgørelse om undervisning og aktivering mv. af asylansøgere m.fl. § 2** inddeler asylprocessen i tre faser: **fase I** (indgivet ansøgning, endnu ikke registreret efter § 48 e, stk. 2, og uden afgørelse om afvisning/overførsel), **fase II** (registreret, sagen under behandling her i landet, herunder verserende § 9 b-sag eller genoptagelsessag med opsættende virkning) og **fase III** (afsluttet sag).

Vejledning om visitation, ransagning og beslaglæggelse hos asylansøgere mv. regulerer den omdiskuterede adgang efter § 40, stk. 9 til at tage aktiver i bevaring til dækning af underholdsudgifter. Vejledningen afgrænser anvendelsesområdet til udlændinge under Udlændingestyrelsens forsørgelsespligt og fastslår, at politiet **ikke** skal foretage visitation og ransagning af EU-borgere, uanset ulovligt ophold. Aktiver, der ikke anvendes til dækning, skal tilbageleveres, og overskydende provenu søges udbetalt til udlændingen i udlandet.

Efter endeligt afslag træder **cirkulære om Hjemrejsestyrelsens forkyndelser, udrejsekontrol, bistand til udrejse m.v.** i kraft. Efter § 4 skal Hjemrejsestyrelsen så vidt muligt inden udrejsefristens udløb afholde en **hjemrejsesamtale** med udlændingen, når der er meddelt endeligt asylafslag, eller når § 7/§ 8-tilladelsen er

nægtet forlænget, inddraget eller bortfaldet – og tilsvarende hvis ansøgningen frafaldes. Er udrejsefristen fastsat til straks, foretages samtalen så vidt muligt i umiddelbar tilknytning til forkyndelsen.

Manglende medvirken udløser kontrolforanstaltninger. [Rigsadvokatmeddelelsen om opholds-, underretnings- og meldepligt](#) beskriver mekanikken:

Hvis udlændingen ikke medvirker til udrejsen, skal myndighederne frihedsberøve den pågældende eller, hvis der ikke er grundlag for frihedsberøvelse, iværksætte en række tiltag, som har til formål at fremme udrejsen. Det kan f.eks. være opholdspligt, overflytning til et udrejsecenter og meldepligt.

De forvaltningsretlige garantier gælder også her. I **Udlændingenævnets afgørelse af 21. december 2023** blev en sag om meldepligt efter [hjemrejselovens § 12](#) hjemvist på grund af **mangelfuld vejledning** om konsekvenserne af manglende medvirken til udrejse.

Asylansøgeres adgang til arbejdsmarkedet er stærkt begrænset, og overtrædelser rammer arbejdsgiveren. **Retten på Frederiksberg idømte ved dom af 2. marts 2026 (AM2026.03.02B)** en direktør en bøde på 500.000 kr. for i næsten et år at have beskæftiget en iransk asylansøger som bilvasker uden tilladelse, jf. [udlændingelovens § 59, stk. 6](#), jf. stk. 5. Retten tog udgangspunkt i forarbejdernes basisbøde på 50.000 kr. pr. påbegyndt måned og forhøjede til 75.000 kr. som følge af den økonomiske fordel ved manglende lønindberetning. Grænsen for det strafbare blev derimod trukket i **Københavns Byrets dom af 21. juni 2022 (SS-14158/2021-KBH)**, hvor en cykelhandler blev frifundet for at have ladet en afvist asylansøger bære en cykel ind i butikken:

Retten finder, at der med begrebet "beskæftige" i denne sammenhæng naturligt må forstås et arbejdsforhold. Efter rettens opfattelse falder en beskeden ulønnet vennetjeneste mv., hvor der ikke er etableret nogen form for ansættelsesforhold, derfor ikke inden for bestemmelsens anvendelsesområde.

EU-retsgrundlagets rækkevidde i Danmark er begrænset af retsforbeholdet. Kvalifikationsdirektivet 2011/95/EU – nu afløst af [forordning \(EU\) 2024/1347 om standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere som personer med international beskyttelse](#) – og asylproceduredirektivet 2013/32/EU binder ikke Danmark. Danske asylmyndigheder anvender derfor Flygtningekonventionen og EMRK direkte, ikke EU's kvalifikationsregler. Historisk gjaldt det samme for [direktiv 2004/83/EF om minimumsstandarder for anerkendelse af flygtninge](#).

[Dublin III-forordningen \(EU\) nr. 604/2013](#) gælder derimod for Danmark på **mellemstatsligt grundlag** via parallelaftale – en sontring, Østre Landsret markerede udtrykkeligt i **dom af 5. september 2024 (SS-1189/2024-OLR)** ved at tale om, at Danmark "(på mellemstatsligt grundlag)" kunne være ansvarlig efter forordningens artikel 8-16. Klage over Udlændingestyrelsens afvisning eller overførsel efter Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, indbringes for Flygtningenævnet efter [§ 53 a, stk. 1, nr. 1](#), men **fristen er kun 7 dage** fra meddelelsen, jf. [§ 53 a, stk. 2](#) – den korteste klagefrist i hele asylsystemet.

LOV	Hjemrejseloven § 12	Udlændingeloven § 40, stk. 9	Udlændingeloven § 42a, stk. 1, 2
	Udlændingeloven § 53a, stk. 1, 2	Udlændingeloven § 59, stk. 5, 6	
PRAKSIS	Landsretten · Ukrainsk mand dømt for ulovlig indrejse trods asylansøgning og henvisning til Flygtningekonventionen		
			05.09.2024
	Byretten · Direktør dømt for ulovlig beskæftigelse af iransk asylansøger i bilvaskvirksomhed		
			02.03.2026
	Byretten · Virksomhedsejer frifundet for ulovlig beskæftigelse af asylansøger, da hjælp blev anset for en ulønnet vennetjeneste		
			21.06.2022

§ 12 Sammenfatning: hvor asylretten faktisk prøves

Praksisoversigten afdækker et system med en markant **skæv fordeling af retlig kontrol**.

Asylvurderingen selv er nærmest uprøvelig udefra. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. [udlændingelovens § 56, stk. 8](#). Domstolene prøver kun retsgrundlaget, og Folketingets Ombudsmand har eksplicit afgrænset sin prøvelse til sagsbehandlingen, fordi bevisumiddelbarheden – ansøgerens forklaring afgivet for et nævn med dommerformand – ikke er tilgængelig for ham. Kontrollen sker derfor indefra: gennem forretningsordenens processuelle garantier, gennem § 53 b's krav om forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp, og gennem begrundelseskravet i forvaltningslovens § 24, som ombudsmanden har håndhævet konsekvent – kravet om at angive hovedhensynene bag skønnet, om at præcisere på hvilke punkter en forklaring tilsidesættes, og om at bevisbyrden for sikkert første asylland ligger hos myndighederne, ikke hos ansøgeren.

Til gengæld er grænsefladen mellem asyl og strafferet blevet asylrettens mest dynamiske felt. Højesteret har i 2025 gennemført en markant udvidelse af Flygtningekonventionens artikel 31:

- Straffriheden omfatter **ikke kun ulovlig indrejse**, men også de dokumenthændlinger, flugten forudsætter – både falske dokumenter ([straffelovens § 171](#)) og andres ægte dokumenter ([§ 174](#))
- **"Direkte"** er ikke et geografisk, men et funktionelt kriterium: så længe flugten står på, og der ikke er søgt asyl undervejs, brydes kravet ikke af transit
- Straffriheden gælder **også ved udrejse** fra et transitland – hvorved sondringen i Rigsadvokatmeddelelsens pkt. 3.2 er blevet uholdbar
- I fængslingssager gælder en **formodning** for konventionsflygtningestatus, medmindre det åbenbart ikke er tilfældet – hvilket i praksis afskærer varetægtsfængsling af asylansøgere sigtet for dokumentfalsk under flugt

Udviklingen er ikke ubetinget. **U 2012.1670H** står fortsat: artikel 31 beskytter kun konventionsflygtninge efter [§ 7, stk. 1](#), ikke personer med beskyttelsesstatus efter [§ 7, stk. 2](#) – en asymmetri, som Rigsadvokaten kompenserer for gennem obligatorisk tiltalefrafald. Og **AM2023.07.03Ø2** (5-6 måneders etablering i Grækenland) samt **SS-1189/2024-OLR** (udvist med indrejseforbud, valgte alligevel Danmark) viser, at både "direkte"-kravet og "rimelig grund"-kravet har reelt indhold.

Materielt er retningen entydigt restriktiv. Siden 2015 er kaskaden udvidet nedad med § 7, stk. 3, hvis eksplicite formål ikke var at udvide beskyttelsen, men at **differentiere statusformer** og dermed retsvirkninger – særligt karenstiden for familiesammenføring. Siden 2019 er alle § 7-tilladelser meddelt "med henblik på midlertidigt ophold", og § 19 a har fjernet § 26-belastningsvurderingen for flygtninge, så inddragelse kun undlades, hvis det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser. Beskyttelsens materielle grænse er dermed rykket helt ud til konventionsminimum.

Det absolutte punkt er uændret. [§ 31, stk. 1](#) forbyder udsendelse til dødsstraf, tortur eller EMRK art. 3-behandling uden nogen undtagelse – også for personer udelukket efter [§ 10, stk. 1, nr. 3](#) (Flygtningekonventionens art. 1 F) og for personer, der er fundet at udgøre en fare for statens sikkerhed. Resultatet er kategorien tålt ophold: en gruppe, der isoleret set opfylder § 7's betingelser, men hverken kan få opholdstilladelse eller udsendes. Det er asylsystemets strukturelle blindgyde – og den er skabt af netop det samspil mellem udelukkelse og refoulementsforbud, som denne oversigt har kortlagt.

Udlændingeloven § 56, stk. 8

PRAKSIS	Højesteret · Højesteret: Varetægtsfængsling af asylansøger med falsk pas var uberettiget i henhold til Flygtningekonventionen	02.10.2025
	Højesteret · Højesteret: Varetægtsfængsling af iransk asylansøger for dokumentfalsk var uberettiget	02.10.2025
	Højesteret · Højesteret frifinder tiltalt for dokumentfalsk ved indrejse i Danmark som flygtning	17.06.2025
	Landsretten · Østre Landsret frifinder syrisk flygtning for dokumentfalsk – Flygtningekonventionens artikel 31 giver straffrihed trods forudgående asylregistrering i Grækenland	01.06.2026
	Landsretten · Ukrainsk mand dømt for ulovlig indrejse trods asylansøgning og henvisning til Flygtningekonventionen	05.09.2024
	Landsretten · Varetægtsfængsling for dokumentfalsk ved indrejse trods påberåbelse af flygtningekonventionens artikel 31	03.07.2023
	Byretten · Manglende sagsoplysninger: Resumé af sagsforløb kunne ikke udarbejdes	03.02.2012

REFERENCE Lovgrundlag

8 paragraffer

Udlændingeloven § 7	stk. 1-3	Udlændingeloven § 9b	stk. 1
Udlændingeloven § 10	stk. 1	Udlændingeloven § 19a	stk. 1
Udlændingeloven § 31	stk. 1, 2	Udlændingeloven § 36	stk. 1
Udlændingeloven § 53a	stk. 1	Udlændingeloven § 53b	stk. 1

MATERIALE Citerede afgørelser

29 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

5

02.10.2025	Højesteret: Varetægtsfængsling af asylansøger med falsk pas var uberettiget i henhold til Flygtningekonventionen	10077-11805
02.10.2025	Højesteret: Varetægtsfængsling af iransk asylansøger for dokumentfalsk var uberettiget	10084-11816
02.10.2025	Højesteret: Varetægtsfængsling af iransk asylansøger for dokumentfalsk var uretmæssig grundet Flygtningekonventionens artikel 31	AM2025.10.02H
10.09.2025	Højesteret hjemviser sag om ulovlig indrejse til byretten i afventning på asyldagførelse	10004-11705
17.06.2025	Højesteret frifinder tiltalt for dokumentfalsk ved indrejse i Danmark som flygtning	9712-11340

LANDSRETTE · ANKEINSTANS

6

01.06.2026	Østre Landsret frifinder syrisk flygtning for dokumentfalsk – Flygtningekonventionens artikel 31 giver straffrihed trods forudgående asylregistrering i Grækenland	S-1687-24
27.12.2024	Landsrettens kendelse om varetægtsfængsling for dokumentfalsk – Flygtningekonventionens artikel 31	7211-8691

05.09.2024	Ukrainsk mand dømt for ulovlig indrejse trods asylansøgning og henvisning til Flygtningekonventionen	8328-9837
03.07.2023	Løsladelse af asylansøger sigtet for dokumentfalsk grundet Flygtningekonventionens artikel 31	AM2023.07.0303
03.07.2023	Varetægtsfængsling for dokumentfalsk ophævet grundet anvendelse af Flygtningekonventionens artikel 31	AM2023.07.030
03.07.2023	Varetægtsfængsling for dokumentfalsk ved indrejse trods påberåbelse af flygtningekonventionens artikel 31	AM2023.07.0302

BYRET TEN · FØRSTE INSTANS

9

02.03.2026	Direktør dømt for ulovlig beskæftigelse af iransk asylansøger i bilvaskvirksomhed	AM2026.03.02B
24.12.2024	Kendelse om varetægtsfængsling for dokumentfalsk i Københavns Byret	7208-8688
17.12.2024	Varetægtsfængsling af asylansøger for misbrug af fremmed pas i Københavns Lufthavn	8325-9834
26.10.2023	Kendelse om dørlukning i sag om fortsat frihedsberøvelse efter hjemrejseloven og udlændingeloven	9481-11035
18.04.2023	Kendelse om varetægtsfængsling under asylsagsbehandling	4564-5475
21.06.2022	Virksomhedsejer frifundet for ulovlig beskæftigelse af asylansøger, da hjælp blev anset for en ulønnet vennetjeneste	4801-5782
03.02.2012	Manglende sagsoplysninger: Resumé af sagsforløb kunne ikke udarbejdes	Sag 178/2011
06.01.2012	Varetægtsfængsling af udlænding efter Udlændingelovens § 35 med fristforlængelse	6538-7850
15.07.2008	Kendelse om opretholdelse af frihedsberøvelse af udlænding	3434-4093

MENNESKERETTIGHEDSDOMSTOLEN · SPECIALRET

2

15.02.2024	Payam mod Danmark: EMD afviser klage over udvisning efter grov våbenkriminalitet som åbenbart grundløs	32739/21
07.12.2021	Krænkelser af EMRK artikel 8 ved opretholdelse af udvisning af psykisk syg 'settled migrant' fra Tyrkiet	57467/15

UDLÆNDINGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

7

11.04.2025	Afvisning af ansøgning om familiesammenføring under verserende asylsag for iransk statsborger	FAM/20204/129
22.12.2017	Afslag på familiesammenføring til syrisk familie pga. treårsregel for midlertidig beskyttelsesstatus	
06.04.2017	Afslag på familiesammenføring til forældre til barn med midlertidig beskyttelsesstatus	
08.12.2016	Inddragelse af opholdstilladelse for syrisk statsborger grundet urigtige oplysninger om familiestiftelse	
17.09.2016	Administrativ udvisning og to års indrejseforbud ved afslag på asyl i åbenbart grundløs-proceduren	

09.09.2016	Stadfæstelse af administrativ udvisning og toårigt indrejseforbud for albansk statsborger efter åbenbart grundløs asylansøgning
19.01.2016	Afslag på opholdstilladelse til ung afghaner trods integration og tidligere ophold som uledsaget mindreårig

FORARBEJDE Betænkninger

1 reference

Betænkning om udlændingelovgivningen – Udkast til ny udlændingelov (Betænkning nr. 968)
nr. 968 · 1982 · Justitsministeriet